

Holstein: I Statsministerens Erklæringer i Folketingstidende staar der, at det er umuligt at sige, hvor længe den Garanti vil vare; der er ingen, der kan sige, hvor længe den Overgangstid vil vare, den skal vare i de kommende Dage, saa længe Nervøsitet kan befrygtes, men hvis man trækker denne Garanti tilbage, vil der blive Nervøsitet. Er det ikke en Svikmølle, man er kommet ind i? Er det muligt at sige Stop? Hvor er det muligt? Det er i alt Fald en saa vidtgaaende Delegering af Rigsdagens Bevillingsmyndighed, der her har fundet Sted til dette Udvalg, at jeg tror, det er meget tvivlsomt, om det kan statsretligt fortolkes som grundlovsmæssigt. Men netop fordi det hele Forhold ogsaa her er saa vilkaarligt, saa uoverskueligt i sine Konsekvenser, vil jeg atter rejse det Spørgsmaal, som jeg tidligere har rejst, om det vilde være urimeligt, at Regeringen viste Rigsdagen det Hensyn, at den ledsagede Landmandsbankens Maanedsopgørelse med Informationer om Bankens virkelige eller formodede Status fra Maaned til Maaned; det behøvede jo ikke at være Informationer og Redegørelser, som blev offentliggjort, de skulde kun være til Disposition for Rigsdagen, for at Rigsdagen, som altsaa er den egentlige statsgaranterende Myndighed, kunde være en lille Smule à jour med, hvad det egentlig var, den statsgaranterede for. Det var dog et billigt og rimeligt Forlangende, saa meget Hensyn synes jeg, den høje Regering kunde forsvare at vise den Statsmyndighed, der skal bevilge Penge paa Skatteborgernes Vegne, hvoraf de fleste vil være fuldkomne uskyldige i hele dette Forhold, altsaa skal hæfte dem som Kautionister for Statens Garanti til Landmandsbanken. Var det urimeligt, om Rigsdagsmændene, der repræsenterer den Befolkning, som i sidste Instans skal hæfte for hele dette her, fik en lille Smule fyldestgørende Oplysning om, hvordan Forholdene er? Det var efter min Mening kun et skyldigt Hensyn at vise den.

Den højtærede Forsvarsminister fandt det med en ministeriel Tjenesteiver, der ikke virkede ganske klædeligt — jeg formoder, at det skyldes Hensynet til hans nye „nationale Værdighed“ —, paakrævet at give mig Raad og Belæring om den parlamentariske Etikette. Da den højtærede Forsvarsminister ikke blot ved denne Lejlighed har givet mig et levende Indtryk af ikke at have nogen virkelig Forstaaelse af dette Fremmedords egentlige Betydning, skal jeg ikke forsøge at give ham en saadan Forklaring; jeg tror, det vilde være tidspildende. Hans Stemmeføring i Formiddags

mindede mig nærmest om en Mand, der i sin Tid kommanderede os i Gymnastik i Gymnasiet. Det var en underordnet Befalingsmand af Hæren, han troede sig selv i Besiddelse af en respektindgydende Autoritet og Evne til at lære de unge Mennesker Levemaade; i Virkeligheden var han, som sagt, kun en Mand, jeg vil ikke sige af Hærens allerlaveste, men af en af de lavere Grader, og han blev ikke opfattet anderledes, ikke antaget for andet. Hans Ord, de gode Sædekorn, faldt som Regel paa Torne. Des mere tilfreds maa jeg for mit Vedkommende være ved at se, at mine Ord er faldet i en blød og modtagelig Jord og paa et let dyrkeligt Sted, og det glæder mig, for det var ogsaa det, jeg tilsigtede.

Om selve den saglige Side af de Spørgsmaal, jeg har rettet til den højtærede Forsvarsminister, skal jeg fatte mig i størst mulig Korthed. Jeg er ganske klar paa, at er der noget, der er spildt, er det at diskutere Militær- og Udenrigspolitik med den højtærede Forsvarsminister, men jeg vil dog i Tilknytning til det ærede Medlem Hr. P. Munch hævde, at jeg vilde finde det overordentlig rimeligt, om den danske Regering fulgte samme Fremgangsmaade som den svenske overfor Folkenes Forbund. Vi har stillet os analogt med den i det ene og det andet store Spørgsmaal og forhandlet parallelt med den, hvad vilde da være rimeligere, end at vi her som de Demokrater, vi hævder at være, fulgte samme Fremgangsmaade? Det er dog virkelig en absurd Fremgangsmaade, Regeringen vil følge her. Folkenes Forbund i Genf hævder, at for at kunne forberede en fælles Norm for Rustningernes Indskrænkning er det nødvendigt at kende ikke blot de respektive Landes Hæres Størrelse, altsaa at faa rent militært-statistiske Oplysninger, men ogsaa at kende deres Syn paa de politiske Forhold, der er særlige for dem, særlige for deres geografiske Beliggenhed og for de Krav, der ud fra disse Forhold maa stilles med Hensyn til deres nationale Sikkerhed. Det fordres i Genf, det siges i Genf at være en uomgængelig Nødvendighed, og naar vi saa svarer her, svarer vi blot med at sende den nu vedtagne Hærlov, Punktum! og saa sender man maaske nok Venstres Betænkning til denne Hærlov med, men hvad staar der i Venstres Betænkning? ja, der staar, at man har ordnet Hæren under Hensyn til Folkeforbundets Krav, altsaa en endeløs Svikmølle uden noget som helst reelt Gehalt.

Den højtærede Forsvarsminister ønskede endvidere, at jeg skulde udtale mig nær-